

Preden, sicer s precejšnjo zamudo, pričnem s samo recenzijo albuma Parada ljubezni, zadnjega izdelka slovenskega vsestranskega glasbenika in »rimokleparja« N'toka (ki je, za tiste nepoučene in nevedne, tudi član funky-jazzy-experimental kolektiva Moveknowledge), naj opozorim eventualnega bralca, da gre tu predvsem za nekakšen ciničen manifest napram vsem ekstatičnim kritikom, ki so dotični plošči že nadeli oznako albuma desetletja in celo največjega diskografskega dosesežka v zgodovini samostojne slovenske popkulture. Pozor, tukaj seveda ne gre za oporekanje Blažičevi alias N'tokovi kvaliteti, ampak prej za grajo slovenske kritike, ki je potrebovala (sic) TRI studijske albume dotičnega mc-ja (če štejemo seveda samo njegove slovenske hip-hop inkarnacije: Cesarjevo novo podobo, Dobrodelni koncert ob koncu sveta in pravkar recenzirani album), da se je začela poglobljeno zanimati za njegovo delo. Po vseh prebranih ocenah zadnjega Blažičevega dela, se nekako nisem mogel znebiti občutka, da pišoče daje nekakšen občutek krivde, kar se je rezultiralo v tem, da so, pred leti ignorantski do njegovega prvenca, krivično ocenili Parado ljubezni kot univerzalni presežek. Moja kritiška malenkost se seveda strinja, N'toko JE ustvaril enega najboljših, če ne najboljšega albuma v samostojni Sloveniji, ampak s to razliko, da je zame (pa ne samo zame) to njegov debi, tj. Cesarjeva nova podoba, izdan leta 2003.

Parada ljubezni je sicer na nek način zvočna vrnitev h koreninam bazičnega rapa (torej brez spremljevalnega banda in izletov v jazz kot na, sicer zvočno odličnem, Dobrodelnem koncertu ob koncu sveta), s to razliko, da je glasbena podlaga tokrat bolj diskoidna in simpatično plesna. Kar pa se tiče besedil, najpomembnejše komponente hip-hop glasbenega izraza, se zdi, če nekoliko karikiram, da se je Miha Blažič dodobra načital Beauvoisove Razprave o liberalni sužnosti, saj stavki kot je »individualizem je novodobno čredništvo«, kar kličejo po povezavi s prej omenjenim francoskim filozofom. Intelektualnost njegovih besedil ni bila nikoli sporna (navsezadnje se ga prav zaradi nje (pod)povprečni poslušalci rapa otepajo kot hudič križa), a tisto, kar me na slednji plošči moti, je rahlo pridigarski podton njegove družbene kritike. Hkrati se večkrat zazdi tudi, da pesmi delujejo bolje kot posamezni verzi kakor pa kohezivna enota, toda ker sem kot kritik tudi sam zgolj subjektivno bitje (objektivnost ne obstaja, če še tega niste vedeli) je mogoče razlog za ne ravno ekstatičen sprejem Parade ljubezni misel na njegov prvenec, s katerim si je N'toko postavil (morda) (pre)visoko letvico. Vsekakor pa gre za kvaliteten izdelek, ki brez težav pomete s konkurenco na zaspani hip-hop sceni v naši kmetiji pod Alpami. Pesmi kot so Zig zig, Žive meje, Joe le taxxi, Slovenec nism (spodobno nadaljevanje pesmi Slovenec sem s predhodnika) ter Khan in Barbi vedno znova zadenejo v živec sleherne »sloveneljske« boga boječe dušice. N'toko tako ostaja eden zadnjih branikov pred totalno pobebavljenostjo in patetičnim patriotizmom slovenske glasbene scene. Pohvalno.

Ocena: 7,3